

Elisa Medhus: Fiam és a túl világ (Nekem)

Írtam eddig HÁROM könyvajánlót erről az EGY könyvről. Azért, mert kimondva, kimondatlanul, mindenkit foglalkoztat, mi lehet odaát. Akkor is, ha öregszik, hiszen tudja, egyre közelebb kerül az elkerülhetetlen vég. Akkor is, ha el van keseredve és szuicid gondolatok foglalkoztatják. Akkor is, ha gyermeke születik. Vajon látja felnőni? Táncol még a szalagavatóján, kézbe veheti-e majd az unokáját? Akkor is, ha nagyon beteg. Van még valamilyen gyógymód? Hiszen annyi minden van még a bakancslistáján. És akkor is, ha elveszíti egy szeretettét. Mi van vele, hol van, mit érez? Tudja-e, hogy mi történik a Földön azokkal, akiket itt hagyott?

Mindenképpen könnyebb azoknak, akik hisznek abban, hogy van még valami. A másik nagy tábor, akik szerint semmi sincs, kissé lehangoltabb emiatt. Bár egyik csapatnak sincs kézzel fogható bizonyítéka arra, amiben hisznek (ill. amiben nem). De, bárhogy állunk a kérdéshez, egyszer választ kapunk a kétségeinkre, ill. a hitünkre...

Pár hete rég meghalt nagyszüleim sírjánál gyújtottam gyertyát. És rájöttem, hogy nagyon rossz helyen vagyok. Mert, ha van túlvilág, akkor ők most ott vannak, jól vannak, esetleg itt vannak köztünk, mert időközben újraszülettek. Ha meg nincs a halál után semmi, akkor több mint 40-50 éve porladó csontok vannak csak ott lenn a földben.

Sokat gondolkodtam, hogy zárjam ezt az eszmefuttatást. Hiszen a 3 ajánlóban leírtam már mindent, amit innen, a bizonytalanságból mondani lehet.

Most viszont –kivételesen- egy másik könyvből fogok idézni. Elizabeth Little könyvét olvasom mostanában. A főszereplő mondja.

„Szoktak erre gondolni, a nagy semmire? Én igen. Állandóan.

Mert nyilván a nagy semmi vár mindannyiunkra. Persze, hogy az. Ha nem az várna, minek dobogna egy pillanattal is tovább a szívünk, mint muszáj? Miért nem az van, hogy világra jövünk tisztán és ártatlanul, majd pedig még mielőtt bármi bajba kerülhetnénk (még mielőtt akár az első olajos kakánkat elengedjük), rögtön le is áll mindenünk, és megyünk rögtön a túlvilágra? Ha lenne jobb élet a halál után, minek foglalkoznánk azzal, hogy a túlélés kedvéért erősebbek legyünk? Minek lenne akkor egyáltalán evolúció? Minek harcolnánk olyasmiórt, ami csak a második legjobb dolog? Ha a halál *tényleg* olyan fantasztikus lenne, akkor egy élet-halált jelentő helyzetben a testünk nem köhögne fel az epinefrint meg a kortizolt, inkább valami nyúlós-nyálas-álmos szeretetet volna az agyunk. Hannibal Lecter lenne a Miki egerünk.

Nem, nem. Lóf@sz sincs a halál után. És a testünk tudja is ezt. Az igazi gond az, hogy ezt *tudni* is elviselhetetlen.

Így hát elviseljük. Hitet formázunk, meg mágiát, meg internetes személyiségteszteket, a halandóság tizenhárom centis túsarkához való ortopéd talpbetétekként. És tudják mit –nagyon jól csináljuk, *tényleg* kurv@ jól tudunk elviselni dolgokat. Én ezért hiszem azt... ezért hiszem azt, hogy talán amikor végül eljön a vég, könnyebb lesz, mint amilyen félelmetes. Szerintem az agyunk gyorsan összekapar mindent, ami megnyugvást hozhat, akármi is legyen az. A nemes áldozat megelegedése. A büszkeség a jól végzett munka után. A ragyogó fehér fény ígérete. Vagy a tagadás. Nekem ez lesz. Még ahogy az az utolsó néhány másodperc ketyeg, amikor *tényleg* mindenki más már teljes bizonyossággal tudja, hogy hát, akkor ennyi – én biztos még akkor is valami csodagyógyszert fogok várni, a kormányzó telefonhívását. Valami hibát az önmegsemmisítő rendszerben. A remény mindig csak közelít a nullához, sosem éri el.”

Most nem kezdek filozofálgatni azon, hogy MILYEN KÖNYVEK TALÁLNAK RÁM, speciel egy könnyed krimire számítottam, amikor az Amíg a lányod voltam-ot levettem a polcra.

Szóval mindenki abban hisz, amiben akar. Ha Elisa Medhus úgy tudja túlélni, hogy meghalt a fia, hogy folyamatosan beszélget vele (amikor a fia nem motorcsónakázik, vagy nem a plazmatévét nézi a túlvilágon), hát higgyen egy ilyen másik világban.

Az itt maradóknak mindig nehezebb.... ☹

Szigligeti Zsuzsanna